

Post by hitodama on 27 Oct 2013 at 02:24

”Ai karmivin juttu, jonka meikä on kokenut? No sitä ei tarvi kyllä kauaa mietiskellä, kun tämä yksi on aika kirkkaasti kaikkien muiden yläpuolella.

Siitä on ties kuinka monta vuotta, meikä taisi olla kahdentoista tai jotain, kun satuttiin muutaman kaverin kanssa kuulemaan joku kummistusjuttu suon ja Stuckaldin räjäisimpien alueiden välimaastossa lahoavasta mörskästä. Rohkeina poikina me sitten lähdettiin etsimään sitä mestaa, yöllä tietenkin. Me oltiin kyllä varustauduttu taskulampuilla ja jopa yhden jätkän chimcharilla, jonka tuliperse valaisi ihan kivasti maisemaa, mutta kun me lopulta päästiin sinne talolle... No, ei niistä mistään ollut paljonkaan iloa. Jo kuistilla apina karkasi palloonsa eikä suostunut tulemaan ulos, minkä lisäksi yksi tyypeistä säikähti jotain narahdusta ja pudotti lamppunsa niin, että se meni paloiksi. Kaikki sujui siis tosi lupaavasti.

Kun me sitten uskaltauduttiin tutkimaan paikkoja, selvisi aika nopeasti mistä kaikki huhupuheet oli peräisin. Risojen huonekalujen lisäksi talossa oli nimittäin melkonen määrä tauluja, ja kun me ekan kerran nähtiin miltä ne näytti, meinasi kaikki kastella housunsa. Ne oli niitä sellasia, jotka näyttää aina siltä kuin niissä olevat tyypit katsois suoraan päin... Ainakin ne, joilla silmät sattu olemaan. Ne taulut oli nimittäin hemmetin mielipuolista kamaa: riivittyjä, muotopuolia ihmisiä ja yhtä hirveitä pokémoneja, yhdessä ja erikseen, välillä jonain karmeina yhdistelminäkin.

Mutta no, taulut oli vaan tauluja, joten me päätettiin osottaa rohkeutemme ja nukkua yö siinä mestassa. Kai meikä ainakin jossain vaiheessa nukahtikin, kun muistan heränneeni seuraavana aamupäivänä yhden kaverin huutoon. Se oli noussut ensimmäisenä ja huomannut saman, minkä me muutkin pian tajuttiin.

Ei siinä talossa nimittäin mitään tauluja ollut. Ne oli ikkunoita.”